

Arrest

nr. 148999 van 1 juli 2015
in de zaak RvV X en X / IV

In zake: de heer X als wettige vertegenwoordiger van
1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien de verzoekschriften die de heer X in naam van X en X van Afghaanse nationaliteit, op 22 juni 2015 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot weigering van de afgifte van een visum van 27 mei 2015.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 juni 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 juni 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. VERHAEGEN, die loco advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partijen dienden op 30 oktober 2014 een aanvraag voor een humanitair visum in op de Belgische ambassade te Kabul (Islamabad nrs. 31750 en 31751).

1.2 Op 27 mei 2015 werd een beslissing genomen tot weigering van afgifte van een visum. Deze beslissing werd ter kennis gebracht op 17 juni 2015.

Het betreft de thans bestreden beslissing.

“Beslissing

Resultaat: Casa: Weigering

Visumtype:

Duur in dagen:

Aantal binnenkomsten:

Commentaar: De betrokkene kan geen aanspraak maken op familiehereniging omdat de wet geen familiehereniging voorziet tussen broers. Tevens kan er geen visum worden afgeleverd op basis van humanitaire omstandigheden daar de referentiepersoon in België onvoldoende bestaansmiddelen heeft om voor zijn twee broers te zorgen. S. Y. K. is erkend vluchteling in België maar heeft momenteel een leerovereenkomst waarbij hij slechts 615.80 euro brutto per maand verdient. De andere broer in België heeft subsidiaire bescherming en heeft slechts een tijdelijk verblijf die gebonden is aan de situatie in het land van oorsprong. Tevens legt de andere broer geen bestaansmiddelen voor. De broer in België, S. Y., beweert regelmatig geld op te sturen naar Afghanistan, maar daar is geen bewijs van. Er is dus geen bewijs dat de broers afhankelijk zijn van S. Y.. Art. 8 van het EVRM wordt ook niet geschonden daar er ook nog familieleden in het land van oorsprong verblijven. De betrokkene is ook minderjarig. Niettegenstaande de moeilijke situatie waarin de betrokkene verkeert, dient een minderjarige een (ouderlijke) toestemming te hebben om te reizen. Deze kan niet worden voorgelegd.”

2. Over de rechtspleging

2.1. Aangezien de verzoekende partijen een gezin vormen, de bestreden beslissingen op gelijkaardige wijze zijn gemotiveerd en de in de afzonderlijke verzoekschriften aangevoerde middelen vrijwel identiek zijn, worden de beroepen met rolnummers X en Xgevoegd met het oog op een goede rechtsbedeling.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Verweerder stelt *“Verzoekers voegen bij hun verzoekschrift enkel een kopie van de “deed of notification” als de thans bestreden beslissing, doch geen kopie van de beslissing d.d. 27 mei 2015 tot weigering van de afgifte van een visum”.*

Ter terechtzitting wordt vastgesteld dat de exceptie feitelijke grondslag mist nu één beslissing genomen werd voor beide broers en deze bij het verzoekschrift werd gevoegd alsook de kennisgeving in beide zaken.

4. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

De wettelijke bepaling

Artikel 39/57, §1, laatste lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen”.

4.1. De toepassing van de wettelijke bepaling

Onderhavige vordering is een in artikel 39/82, §4, tweede lid, bedoelde vordering.

Zij werd ingesteld binnen de tien dagen na kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Zij is tijdig ingediend en is derhalve ontvankelijk.

De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

4.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

4.2.1. Verzoekende partijen motiveren het uiterst dringend karakter als volgt:

Zij wijzen op de toepassing van artikel 39/82, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet en stellen "dat verzoekers minderjarig zijn en leven momenteel "in het dorp Kash-Kot in het district Kuz Kunar in de provincie Nangarhar in Afghanistan. Het dorp Kash-Kot ligt op de grens met de provincie Kunar. Zowel Kunar als Nangarhar worden gecontroleerd door de Taliban, en Anti Government Elements (hierna "AGE's" genoemd) en vallen buiten de controle van de Afghaanse overheid.

Vershillende rapporten, zoals het rapport van juli 2014 van de United Nations Assistance Mission in Afghanistan, stellen vast dat de algemene veiligheidssituatie er voor burgers sterk op achteruit gaat. De AGE's veroorzaakten de meeste burgerlijke doden.

(...)

Het CGVS beschouwt de provincies Kunar en Nangarhar als onveilig en kent tot op vandaag subsidiaire bescherming toe aan mensen die uit deze regio afkomstig zijn. Zoals we bijvoorbeeld lezen in de beslissing van E., broer van verzoeker, betekent dit dat de Belgische asiel instanties van oordeel zijn dat voor iemand die zou moeten terugkeren naar Kunar "er zwaarwegende gronden [bestaan] om aan te nemen dat u een reëel risico loopt op het tijden van ernstige schade (...) " omdat er "een reëel risico bestaat van ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict."

Verzoeker bevindt zich dus in een situatie van willekeurig geweld en gewapend conflict.

Bovendien leeft verzoeker ondergedoken voor de Taliban en zonder thuis of gezin. Zij veranderen regelmatig van verblijfplaats. Momenteel is hij samen met zijn andere minderjarige broer ondergebracht bij een familie in Kash-Kot waar ze tijdelijk kunnen verblijven. Binnen twee weken moeten de broers in België, in samenspraak met hun nonkel, alweer op zoek naar een volgende oplossing. Langer kan de familie hen immers geen onderdak geven.

Verzoekers vader heeft zich aangesloten bij de Taliban en wenst dat zijn zoon hem komt vervoegen. Daarom is verzoeker een specifiek doelwit voor de Taliban, die hem willen rekruteren. Zoals uit het bijgevoegde rapport van het UNHCR blijkt, werd verzoeker reeds meerdere keren effectief door de Taliban benaderd, (stuk 5)

Verzoeker en zijn broer zijn minderjarig en moeten zich weten te redden zonder ouderlijk toezicht of een sociaal netwerk. Zij zijn vooral op zichzelf aangewezen. Enkel hun nonkel, de broer van hun vader, staat hen bij waar mogelijk. Zoals het UNHCR eveneens heeft vastgesteld, kan de nonkel de jongens echter niet volledig beschermen, (stuk 5) Hij is immers niet opgewassen tegen de aanhoudende druk van de Taliban en heeft ook zijn eigen gezin te onderhouden, waardoor hij er niet volledig kan zijn voor zijn twee neven.

Om uit deze situatie te ontsnappen en op zoek naar veiligheid, wenst verzoeker bij zijn oudere broers in België te komen wonen.

Door de bestreden beslissing wordt verzoeker gedwongen om verder te leven in een bijzonder onveilige situatie van algemeen geweld en waar bij het risico loopt te worden gevonden en gedwongen gerekruteerd door de Taliban. Nu het visum geweigerd wordt, blijft hij bovendien verwijderd van zijn oudere broers die sinds het overlijden van zijn moeder en vertrek van zijn vader voor hem als vaderfiguur optreden. Zij kunnen perfect voor hem instaan, zowel op financieel als emotioneel vlak en kunnen hem de nodige rust en veiligheid schenken.

De gewone procedure tot schorsing en vernietiging zal niet op nuttige wijze een einde kunnen stellen aan het nadeel dat de bestreden beslissing veroorzaakt. De huidige behandelingstermijnen bedragen immers een aantal maanden tot jaren. Gezien de precare situatie waarin verzoeker zich bevindt, hierboven kort geschetst en hieronder verder ontwikkeld, en het hiermee gepaard gaande risico op een

schending van de fundamentele rechten, waaronder artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna "EVRM"), zal deze procedure te laat komen. Artikel 3 EVRM vereist een nauwkeurig onderzoek naar een eventuele schending. Enkel een procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid vormt een effectief rechtsmiddel in de zin van artikel 3 EVRM.

Verzoeker heeft diligent gehandeld om deze procedure zo snel mogelijk op te starten. Op 8 juni 2015 las zijn broer in België op de website van verwerende partij dat er op 27 mei 2015 een negatieve beslissing werd genomen. Hij contacteerde die dag zijn advocaat, die adviseerde om zijn nonkel contact te laten opnemen toet de ambassade in Islamabad. De volgende dag vroeg zijn advocaat de beslissingen bij verwerende partij op, waarop geen antwoord kwam. Op 17 juni 2015 kreeg verzoekers nonkel de beslissing te pakken. Hij kreeg ze op het FedEx-kantoor in Peshawar. Dezelfde dag stuurde verzoekers nonkel de beslissing door aan de broer in België, die de beslissing onmiddellijk aan zijn advocaat overmaakte. Na het verzamelen van de nodige informatie over de actuele situatie van verzoeker, wordt huidig beroep 5 dagen later ingediend.

Verzoeker heeft dus de nodige diligentie aan de dag gelegd om uw Raad te vatten. Om al deze redenen meent verzoeker dat er duidelijk sprake is van uiterst dringende noodzakelijkheid".

4.2.2. De Raad oordeelt dat deze argumenten, eigen aan deze zaak, het uiterst dringend karakter rechtvaardigen en de verzoekers aantonen dat een gewone schorsingsprocedure niet efficiënt het ernstig nadeel zal kunnen verhinderen.

4.3. Waar de schorsing van onderhavige beslissingen niet nuttig zal zijn, zoals verwerende partij stelt, kan de Raad slechts vaststellen dat indien een dergelijke schorsing wordt bevolen, hij in de eventuele mogelijkheid is een nieuwe positie in te nemen, of bij een eventuele latere vernietiging een nieuwe beslissing te nemen.

4.3.1. Bijgevolg is aan de eerste cumulatieve voorwaarde voldaan.

4.4. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

4.4.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder "middel" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door

het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden

4.4.2. De toepassing van deze voorwaarde

In een eerste middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 3 van het EVRM, artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, alsook schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, met name de zorgvuldigheidsplicht, de motiveringsplicht en het redelijkheidsbeginsel. In een tweede middel voeren verzoekende partijen nog de schending aan van artikel 8 van het EVRM, artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, alsook schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, met name de zorgvuldigheidsplicht, de motiveringsplicht en het redelijkheidsbeginsel.

4.4.3. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.*” Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S. v. België en Griekenland*, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een verdragsluitende Staat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM (zie EHRM 4 december 2008, *Y. v. Rusland*, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, § 95, punt (b)).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partijen een reëel gevaar lopen op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen.

Zo stelt het EHRM dat het in principe aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Om het bestaan van een risico op slechte behandelingen na te gaan, dienen volgens het EHRM rekening te worden gehouden met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, *Y. v. Rusland*, § 78; EHRM 28 februari 2008, *Saadi v. Italië*, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons. v. Verenigd Koninkrijk*, § 108 *in fine*). Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S. v. België en Griekenland*, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, *Said v. Nederland*, § 54; EHRM 26 april 2005, *Muslim v. Turkije*, § 67; EHRM 15 november 1996, *Chahal v. Verenigd Koninkrijk*, §§ 99-100).

Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, § 111; EHRM 20 september 2007, nr. 45223/05, *Sultani v. Frankrijk*, par. 67; EHRM 26 april 2005, nr. 5366/99, *Muslim v. Turkije*, par. 70 en EHRM 29 april 1997, nr. 24573/93, *H.L.R. v. Frankrijk*, par. 41) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, *Y. v. Rusland*, § 9; EHRM 28 februari 2008, *Saadi v. Italië*, § 131; EHRM 4 februari 2005, nr. 46827/99 en 6951/99, *Mamatkulov en Askarov v. Turkije*, § 73; EHRM 26 april 2005, *Muslim v. Turkije*, § 68).

Waar de verzoekende partij beweert dat zij lid is van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan slechte behandelingen, treedt de bescherming onder artikel 3 van het EVRM in werking wanneer de verzoekende partij aannemelijk maakt dat er ernstige redenen zijn om het bestaan van zulke praktijken alsook het lidmaatschap van de betrokken groep voor waar aan te nemen (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99, punt (e); EHRM 28 februari 2008, *Saadi v. Italië*, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantooit van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (EHRM 4 december 2008, *Y. v. Rusland*, § 80; EHRM 23 mei 2007, *Salah Sheekh v. Nederland*, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (*cf.* EHRM 21 januari 2011, *M.S.S. v. België en Griekenland*, § 359 *in fine*). Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om deze omstandigheden te gepasten tijde te doen gelden (*cf.* EHRM 21 januari 2011, *M.S.S. v. België en Griekenland*, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (*cf. mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, *Y. v. Rusland*, § 81; EHRM 20 maart 1991, *Cruz Varas e.a. v. Zweden*, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah e.a. Verenigd Koninkrijk*, § 107 en EHRM, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99, punt (f)).

De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, *M.S.S. v. België en Griekenland*, §§ 293 en 388). In casu dient ook nog EHRM nr. 1948/04, *Salah Sheekh v. NL* EHRM nr. 10466/11, *R.J. v. FRA*; N.A. t. Verenigd Koninkrijk, nr. 2008/27 en EHRM nr. 33210/11, *Singh v. België* in herinnering gebracht te worden.

Ten slotte kan nog gewezen worden op de beschikking van de Raad van State, van 22 mei 2013, nr. 9681, waarin wordt gesteld: « *En raison du caractère absolu reconnu à l'article 3 de la Convention de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales, les Etats parties à la Convention, tel le Royaume de Belgique, ont le devoir non seulement de ne pas violer le droit protégé par cette disposition mais aussi de prévenir les violations de ce droit, y compris lorsqu'elles risquent d'être commises hors de leur territoire par des autorités étrangères* ».

4.4.4. Uit het verzoekschrift en de toegevoegde stukken kan als volgt blijken: verzoekers hun moeder is 9 jaar geleden aan kanker overleden. Hun vader heeft het gezin achtergelaten en heeft zich met zijn jongste 2 zonen bij de Taliban aangesloten. Gesteund door de oom (broer van de vader) hebben de 4 oudste zonen hun aansluiting bij de Taliban toen kunnen verhinderen. Aangezien de situatie moeilijker werd, zijn verzoekers hun oudere broers Y. K. in 2011 naar België gevlucht (de vluchtelingenstatus werd toegekend), en E. die kort daarop is toegekomen (de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend). Deze broers zijn gevlucht om dezelfde redenen als deze waar verzoekers thans in vertoeven. De vader en de Taliban hebben zich na het vertrek van de oudste zonen, die inmiddels meerderjarig zijn, gericht op de beide verzoekers. Hun oom S. W. S. heeft ongeveer twee jaar geleden getracht verzoekers illegaal naar Europa te brengen. Ze werden in Iran tegengehouden en teruggestuurd. Bij de thuiskomst van de kinderen heeft de Taliban ze in opdracht van hun vader meegenomen naar Sholat village in Mazar Dara waar verzoekers werden opgesloten in een huis ('s nachts op slot, steeds onder bewaking en gestraft na een ontsnappingspoging) en over dag religieuze studies dienden te volgen en ook een wapen leerden bedienen. Enkele keren werden ze in de gevechten gebruikt om wapens en munitie aan te brengen. Pas na meer dan een jaar onderhandelen over hun vrijlating kon de oom met behulp van enkele gerespecteerde gemeenschapsleiders, verzoekers vrij krijgen. De vader zelf heeft in juli 2013 opnieuw contact opgenomen met de oom om zijn zonen op te eisen voor "de Jihad tegen het Afghaanse bewind". Daarna werden ze door talibanleden benaderd. De verzoekers trachten sedert jaren hun inlijving als kindsoldaten bij de Taliban te verhinderen. De steun van de oom is hierin kapitaal. Deze kan echter op gevaar voor zichzelf en zijn gezin de jongens niet bijhouden. Verzoekers moesten om veiligheidsredenen afwisselend bij andere gezinnen onderduiken waar ze werden ingeschakeld op het veld en bij het hoeden van de dieren (observatie van UNHCR over hun handen). Voorts wordt erop gewezen dat, naast de tijdelijke opvang in gezinnen, er geen alternatief bestaat nu geen agentschappen of diensten in deze zin aanwezig zijn. Ten slotte kunnen de jongeren niet deelnemen aan het sociale gebeuren in hun omgeving uit vrees gespot te worden door de Taliban. Ze zijn geheel op zichzelf aangewezen en op het tijdelijke onderkomen in gastgezinnen en bij de oom, waardoor ze geen normaal leven kunnen leiden en normale contacten kunnen opbouwen. De oom stelt nog dat jongeren zoals verzoekers door de Taliban worden misbruikt bij gevechten en terroristische activiteiten en dat dit enkel tot hun dood kan leiden. Hij meent dan ook dat de neven moeten vertrekken. Om aan deze onhoudbare en gevaarlijke situatie te ontsnappen, diende hij voor verzoekers via de Belgische ambassade op 2 oktober 2014 een aanvraag voor een humanitair visum in zodat ze op veilige en legale wijze konden vertrekken. Bij deze visumaanvraag werden naast identiteitsdocumenten van verzoekers (Paspoort, Taskara) en medische attesten, ook de Belgische identiteitsdocumenten van hun broers, bewijzen van hun vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus en ook documenten over hun inkomens gevoegd en hun leercontract en de overlijdensakte van de moeder. Mevrouw Kely Breugelmanns, Y. begeleidster bij CIRKANT en Guus Kroeze van Hof ter Duinen, Y. werkgever hebben bijkomende verklaringen geschreven.

"Op 26 november 2014 zond mevrouw Astrid DECLERCQ van het Belgisch Comité voor Hulp aan Vluchtelingen (verder "BCHV") een begeleidende brief ter ondersteuning van verzoekers visumaanvraag aan verwerende partij, (stuk 4)

Met deze brief werden volgende bijkomende stukken overgemaakt:

-Best Interest Determination (BID) rapport van 8 juni 2014, opgesteld door het UNHCR om de levensomstandigheden van verzoeker te beschrijven en om een, aanbeveling te doen in het belang van het kind (stuk 5)

-Verlenging leerovereenkomst Yusof Khan SAFI

-Schoolattest Yusof Khan SAFI

Op 1 april 2015 contacteerde mevrouw DECLERCQ van bet BCHV verwerende partij opnieuw. Zij maakte e-mails van de heer Yusof Khan SAFI aan zijn raadsman over, waaruit blijkt dat in november 2014 het dorp waar verzoeker en zijn broer verbleven, werd geëvacueerd omwille van hevige gevechten tussen Taliban en Afghaanse troepen. Bovendien blijkt uit deze e-mails dat verzoeker en zijn broer zich zonder netwerk moeten behelpen in Afghanistan, in gevaarlijke omstandigheden. De oom waarbij de jongens eerst verbleven, kan niet langer voor hen instaan. Verwerende partij bevestigde dat deze informatie werd toegevoegd aan het dossier van verzoeker en zijn broer, (stuk 6)3."

Deze stukken worden bij het verzoekschrift gevoegd alsook het rapport UNAMA, Afghanistan Midyear report 2014, 'Protection of civilians in armed conflict', Kabul, Afghanistan juli 2014, p. 1 en 52-53.; UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan, 6 August 2013, HCR/EG/AFG/13/0.1.; United Kingdom: Home Office, Country of Origin Information Report -Afghanistan, 8 May 2013, p.77. 10. EASO, Country of Origin Information Report Afghanistan Security Report, januari 2015, p. 98-107.

4.4.5. Verzoekers menen dat de bestreden beslissing geen enkel onderzoek heeft gevoerd “over het risico op een schending van artikel 3 EVRM (...) Dit risico werd nochtans expliciet ingeroepen en verzoeker reikte de nodige elementen aan zodat verwerende partij een onderzoek kon doen.

Verwerende partij lijkt enkel te bevestigen dat verwerende partij zich in een moeilijke situatie verkeert, maar antwoordt op geen enkele manier op de argumenten die zijn opgenomen in de begeleidende brief van het BCHV negeert het rapport van het UNHCR.

De enige mogelijke verwijzing naar artikel 3 EVRM luidt: "Niettegenstaande de moeilijke situatie waarin de betrokkene verkeert, dient een minderjarige een (ouderlijke) toestemming te hebben om te reizen. Deze kan niet worden voorgelegd. "

4.4.6. Uit wat voorligt kan de Raad slechts vaststellen dat een humanitair visum werd aangevraagd terwijl de bestreden beslissing de aanvraag van visum (gedeeltelijk) lijkt te herkwalficeren zonder de daarbij horend onderzoeken te voeren. Immers, er kan uit de bestreden beslissing geen enkel onderzoek blijken naar de situatie van de minderjarige jongens niettemin de erkenning van de oudste broer als vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus aan de tweede oudste broer. Voorts en niet in het minst heeft UNHCR persoonlijk en ter plaatse een onderzoek gevoerd waarbij de oom en verzoekers en nuttige personen werden geïnterviewd (ttz. in een dichtbijgelegen dorp nu het dorp van verzoekers werd geëvacueerd omwille van de gevechten, het voor UNHCR onveilig was naar het dorp te gaan en UNHCR ook ongewilde negatieve aandacht zou opwekken bij de Taliban). Daarin werd bevestigd dat verzoekers voortdurend van onderkomen moeten veranderen om te vermijden gespot te worden door de Taliban en onder dwang ingelijfd te worden. Daargelaten dat dit een normale sociale ontwikkeling en scholing verhindert, heeft dit aanhoudend een ernstige nefaste invloed op de onmiddellijke veiligheid van verzoekers en hun opvangfamilies. De Raad stelt *prima facie* vast dat geen onderzoek werd gevoerd naar het actueel risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM.

De Raad stelt ook vast dat de bestreden beslissing nog stelt dat een minderjarige “een (ouderlijke) toestemming te hebben om te reizen. Deze kan niet worden voorgelegd” ingaat tegen de elementen van het administratief dossier nu verzoekers hun moeder gestorven is en hun vader (met de Taliban) de oorzaak is van hun onmiddellijk gevaar. De oom heeft het nodige gedaan als vertegenwoordiger van de verzoekende partijen en dit met de steun van de oudere broers in België. Van verzoekers kan niet het onmogelijke verwacht worden.

4.4.7. Gelet op voorgaande vaststellingen, wordt *prima facie* een gebrek in de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht aannemelijk gemaakt.

Het middel is in de aangegeven mate ernstig.

4.4.8. Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

4.5. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

4.5.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de

aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding prima facie een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (artikelen 2, 3, 4, eerste lid en 7 van het EVRM).

4.5.2. De beoordeling van deze voorwaarde

Waar verzoekers verwijzen naar de schending van artikel 3 en 8 van het EVRM door de bestreden beslissing ziet ieder redelijk denkend mens, gelet op het geheel van de aangehaalde elementen, onmiddellijk in dat verzoekers, door de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigen te ondergaan. De Raad verwijst naar zijn bespreking ter zake.

4.5.2.1. De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is wettelijk vervuld.

5. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolnummers X en X worden gevoegd.

Artikel 2

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing tot weigering van de afgifte van een visum van 27 mei 2015 wordt bevolen.

Artikel 3

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één juli tweeduizend vijftien door:

mevr. K. DECLERCK,

Wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. F. BROUCKE,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

F. BROUCKE

K. DECLERCK